

כניסת שבת:
ירושלים: 17:06
ת"א: 17:21
חיפה: 17:24
באר-שבע: 17:12

יציאת שבת:
ירושלים: 18:19
ת"א: 18:21
חיפה: 18:22
באר-שבע: 18:20

יריית פתיחה / אישי פרי

דומני שתלמיד הישיבה הנזכר חידד בדבריו את המענה הקולע ביותר לתהייתנו.

שכן, "חכמות" רבות ממלאות האוניברסיטאות - מקמברידג' ועד אוקספורד. יכול האדם ללמד "מדעי ההתנהגות", והנהגתו האישית, עד כמה שזה יישמע אבסורדי ונלעג, תהיה בצורה חיתית לחלוטין. המסרים שהוא ירצה ויעביר למאזיניו, הם רק לימוד חיצוני של טקסט וחומר, בכדי להגיע בסופו של יום ל'תואר' הנחשק. ו'תואר' ביישום הנלמד בחיי המעשה עדיין לא נולד, וכנראה שאף לא ייוולד בעתיד.

בישיבה, כמו בכל מעוז מקדש השם, נדרשת התכונה האלמנטארית המוהלת את החכמה ב"לב". המפנימה לבבית את המסרים החכמים והמבריקים שנשמעים בחלל בית המדרש.

צורבי התורה, לא יסתפקו בלימוד, כמו זה של רות קלדרון. מבחינתם, התורה, זה תוכן רוחני שאתה יוצק אל נפשך פנימה, ומהם השפעה על חיי המעשה - הפעולה ליישום הנילמד. הלימוד מעדן את האישיות שלך.

1. "רוח" או "מצב רוח"!!

שנת תשכ"א. קשב 'קול ישראל', בנימין צבי אלי, יוצא לתהות על קנקנם של בני הישיבות החרדיות ולהבין מה מושך אותם ללימוד בישיבה. וכך מסביר לו אפרים גולדשמיט, תלמיד ישיבת חברון: "הלימוד באוניברסיטה איננו חינוך. הוא לימוד. יש שאוהב מתמטיקה ולפתור בעיות, וכל צעד ושעל הוא עוסק בזה, כי זה הלימוד שלו. אדם מקדיש למקצוע הזה שעות, אבל הלימוד לא מחייב אותו בחיוב של תכונות נפשו. רק לימוד התורה מחייב הנהגה אחרת בחיים עצמם. ליישם את הנלמד."

מדברי אפרים גולדשמיט, תלמיד הישיבה דאז, נוכל לשפוך אור על תכונה השנויה בפרשה, פעם אחר פעם:

נְכַל-תְּחַם-לֵב, יִבְאוּ וַיַּעֲשׂוּ, אֶת כָּל-אֲשֶׁר צִוָּה ה' (לה, י)

מהי דמותה של "חכמת לב", יתמה כל איש. אם "חכמה" היא, מדוע ללב היא צריכה. ואם "לב" היא, מדוע תסתפח לה החכמה? ועל כולנה: כשמוהלים את שני התכונות המופלאות הללו, מה יוצא לנו?

השבוע בגיליון:

4

אוטובוס 'מהדרין'
אלטרנטיבי: חילונים
מקדימה - חרדים מאחורה!

'חינוך' - לא רק
לילדים!

3
2

אפרים גולדשמיט,
אחריו!

באיזה עוד מקובל תכנן
להתנקש מרצחו של
הרב אבוחצירא?

3
5

פרידה כואבת מהישיש
הצדיק "חכם חיים" רודריגז

נא להתפלל לרפואת:

תקווה שרה בת מלכה

גיליון "פרשניית השבוע" - לאנשים שחושבים קצת יותר

עורך ראשי: הסופר אישי פרי. יועץ תוכן: יצחק העברי. הגהה: שמוליק כהן.

לקבלת הגיליון - מייל המערכת: abysisrael@gmail.com פלא: 0504116867.

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

וכן, גם הם ינופפו בגמרא, או ליתר-דיוק במשנה. זו שהם הוגים בה כל היום. והנה היא (אות ו, א-ב): "רבי מאיר אומר: כל העוסק בתורה לשמה, זוכה לדברים הרבה. ... והוי צנוע ואורך-רוח, ומוחל על עלבונו. ומגדלתו ומרוממתו על כל המעשים... כל מי שעוסק בתורה, הרי זה מתעלה...".

לימוד כמו זה של הראשונה, איננו לימוד אלא טקסטולוגיה. זה לא תורה - זו אינטלקטואליה. 'יהדות' אין כאן - רק פולקלור.

לימוד שכזה, הוא בושה לאינטליגנציה היהודית, שהפכה את לימוד התורה למשהו רוחני-עוצמתי בהרבה. אם תרצו 'לבולדוזר' רוחני כביר. כזה שמפיח בכך חיות.

איש לא זלזל במאה ושישה-עשר אלף הצפיות שהיו לנאומה של חברת הכנסת מתנועת 'יש עתיד'. זה בהחלט 'פיקנט' לראות אשה חילונית מהג'ונגל הישראלי הפרוע, מתאזנת לרגע ומדברת גמרא כתובות סב, ב. זה בהחלט מעורר סקרנות אינסטינקטיבית טבעית. אבל לא יותר מכך במאומה.

זה 'פיקנט' בעליל - ותו-לא-מיד.

כדי להיכנס, ברשותכם, למעט הומור, כדאי להתייחס לצליל דבריה של חברת הכנסת הנכבדה. "אקרא פעם אחת בארמית, בשביל המוזיקה, ופעם אחת בעברית בשביל הקריאה", היא הודיעה לחברי הכנסת בפתח דבריה.

לפי צליל דבריה נשמע היה, כי דברי חז"ל מהווים סל של רגשות אנושיים גרידא. כמו לדוגמה ההיקש המטופש של זו ש"רגיל" מהווה מגרעת אך בשל העובדה כי הגב' קלדרון גילתה שמספר שורות אחרי אזכור ניב שכזה בתלמוד מופיעה ידיעה על אדם שמת..

נוסף על כך: הטמעת תחושות הבטן של גב' מלומדת זו בדברי הגמרא מהווים גם צעד מחוצף וולגרי המנסה להתאים בכוח את ערכי המודרנה המטורפים עם אנשים שהיו להם ערכים נעלים יותר. כביכול אנשים מלפני אלפי שנים התייחסו לחיים בחילון חולני ובוטה כמותה.

סדרת עיוותים מטונפים מובילים את הגב' הרחומה לגורלה של רעייתו של רבי רחומי למסקנות שכל כולן אמוציות משורטטות מראש ורצון להצמיד את הגמרא להסתה פרועה וכעורה המכורה מראש.

בתרגום לעברית, קוראים לזה: תפלות.

ומי שאצלו הגמרא זה 'פיקנטריה', גם העם מסתכל עליו ברמה שכזו. ואוהו, אתם ודאי יודעים, כמה ש"העם דורש" פיקנטריה.

התורה מותחת קווים לדמותו של "חכם הלב" הנצחי: בצלאל בן אורי בן חור, בלשון דלהלן:

וַיִּמְלֵא אֶתוֹ, רוּחַ אֱלֹהִים, בְּחָכְמָה בְּתַבְנִינָה וּבְדַעַת, וּבְכָל-מְלָאכָה. (שמות לה, לא)

"רוח אלוקים", גב' קלדרון, כנראה אין לך. "מצב רוח", יש גם יש לך.

גדר "חייבי לאוין"

בגמרא יבמות (כ, ב) למדים אנו את סוגיית "חייבי לאוין". וזה אומר: אנשים האסורים להינשא זה לזה, כאלמנה לכהן-גדול, והממרה פי התורה בכך, חוטא בלאו-איסור. ולפיכך, גם כלפי מצוות הייבום, כאשר היבם נתקל בסיטואציה שכזו, לא יוכל הוא להינשא לזו המיועדת כעיקרון. רבי גידל למד זאת מן המקרא "לא חפצתי לקחתה", משמע שהיה באורח תיאורטי יכול להינשא לה, להוציא חייבי לאוין. ואכן, בדיעבד יוכל הוא להועיל בקידושין מעין אלו. אולם רבא לא מסכים עם כך, ולדידו, הקידושין כמו אלו אף לא יחולו בדיעבד.

וראיתי תמהים, מה העומק בדברי רבא - הלא נשנה כאן רק מיעוט תורתית לקיום לכתחילה, אך לא לגבי החלות לאחר-מעשה. ואנוכי, העומד בצד, אף תמהתי על התמיהה: לכאורה, רבא לשיטתו ילך הסבור כי "כל מה שאומרת התורה לא תעשה, אם עשה לא מועיל לו", ומעתה גם כאן, גם כאשר יבצע את הקידושין-ייבום עם האסורים לו בלאו, הדבר לא יחול.

אכן נראה, שאינו. וזאת בהתאם למה שניתן לחקור בדין זה שאנו אומרים, שבחייבי לאוין, אין העשה של המצווה, דוחה הלאו, כמקובל, אלא הלאו מעפיל עליו, מהו ומה גדרו: האם הדברים אומרים לנו כי העשה נעדר ואיננו, או שמא הוא נותר וכי הלאו רק מעפיל עליו. (וראה ב'חידושי רבי ברוך בער' יבמות ג, ב).

והעולה מכך, לענייננו. שכן, אם ננקוט כצד השני, הרי שאין כאן אמירה תורתית של "לא תעשה" ברורה המפקיעה את החלות, יותר מאשר "תעשה", כתוצאה מהמצווה שעדיין נותרה בעינה. ולכן, כאן כנראה עדיין יחול הוא המעשה. ותמיהתם של הנזכרים תקפה היא.

שאלה: איך עושים שהחינוך של ילדינו לא ייקטע בגיל ההתבגרות; שהחינוך יוותר איתן?

תשובה:

ראשית-כל, התשובה המלאה והמנומקת נמצאת בחיבורי החדש "אשר יצווה", בן ה-470 עמודים. עם-זאת, אציין שני נקודות חשובות בחינוך: הראשון, שהחינוך זה מהות הבריאה בעצם. זהו לא דבר שהוא מצרך שנכפה עלינו כתוצאה מילודה. כח החינוך נדרש לקיום העולם.

מעתה, טעות חמורה היא שחינוך מסתיים בגיל הילדות. הרי מול עינינו, מידי יום, חוזים אנו בבוגרים בלתי מחונכים בעליל. מכאן, שחינוך, כאמור, הוא מטרה תמידית שאין לו שעה וגבול. הוא מצרך בסיסי לקיום העולם שלנו, שהבריאה מחייבת אותו.

ונקודה נוספת, היא היסוד העולה מדבריו הרש"ר הירש זצ"ל: שהחניך הוא הוא אשר בתוך הגבלת כוחותיו מפתח את ייעודו האישי. עצם ההגבלה מוטלת על המתחנך, אחרי שהורגל ע"י מחנכו בהגבלת כוחותיו, ותכלית החינוך היא להפוך את המתחנך למחנך. של עצמו!!

הוי אומר: עצם החינוך הוא יצירת הגבלות - שבתוכם אדם מוצא את מסילות חיו. החינוך איננו יצירת מסגרות להתנהגות יפה. ולכן הוא רלוונטי לקטן כגדול.

*הכותב הינו איש-חינוך בשכונת רמות, י-ם, ומחבר הספר החינוכי החדש "אשר יצווה".

הכר את הרב

רבי: יהודה שיינפלד. גיל: 65 [לערך]. מקום מגורים: ירושלים.

אתם חייבים לראות מה קורה בצהרי הפורים, בציונו של שמעון הצדיק בבירה: עשרות בני אדם, דתיים ושאינם, צובאים על פתח המקום במטרה לנסות 'ללכוד' את המקובל הברסלבאי ולנסות לחלץ ממנו ברכה לה זקוקים ואפילו 'תאריך' לישועה. ולא בכדי. אומרים, שעניו של הרב צופיות למרחוק.

אחד מהדמויות הטמירות בירושלים של מעלה, היא של הרב שיינפלד. לאחר שאת הבוקר יעשה בישיבת המקובלים 'השלום' בבירה, לצד ראש הישיבה הרב דוד בצרי, בשעות הצהריים הוא יסור לציונו של הכהן הגדול שבמרכז "עיר הקודש" וייגש כשליח-ציבור לתפילת המנחה. מידי שבת הוא ימסור גם שיעור קבלי לשומעי-לקחו שמתושבי השכונה הסמוכה. באורח בלתי-רשמי מכהן הרב כאחד מרבני הציון.

נראה כי הרב מקפיד לא לטעום לחם לפיו הרבה. שכן, תפריט ארוחת הבוקר הצנוע שלו מורכב מסלט וגבינה בלבד.

קשה לפסוח על דמותו של הרב, בעל הקומה התמירה, המשווה לו דמות קמאית משהו. הליכותיו של הרב נסתרות מעיני אדם.

השבוע חשף הרב בפני שומעי-לקחו, כי יודע הוא, כי המרצח השפל שקטל באבחת סכין את הרב אלעזר אבוחצירא, זכר צדיק לברכה, מבאר-שבע, תכנן בתחילה להתנקש ב'החלבן', אך לא עלתה בידו לבסוף.

מפרי ביכוריו של הרב: שאלות ותשובות "אוסרי לגפן", אשר מוטמעים בו נגיעות קבליות.

צוהר
לרב בישראל

תרבות - ספרות - דעות

ספר חדש: "באמונתך" / סקירה

היכן היה אלוקים בשואה? איך מתמודדים עם ייסורים ואף הופכים אותם למקור צמיחה? הורים חשוכי-ילדים - האיקה יתמודדו עם הדממה? והאם ניתן להילחם בסטטיסטיקה הרפואית העולמית?

אם גם אתכם מעסיקים השאלות הנזכרות, כדאי שתרכשו את הספר "ויחד ליבנו באמונתך" המביא פרקי הדרכה אמוניים מפי המחנך רבי משה לוי, זכר צדיק לברכה.

הספר, הערוך בשפה קולחת ומשובבת-לב, מביא פרקי חיים מאלפים בנושאי אמונה - התכונה הכי אלמנטארית בחיינו.

המיוחד בספר הזה, שאוצר ההגיגים שבו, מתובל במשנת חז"ל בהירה ומוצקה, וגם, כאמור, ביריעות חיי מעשה של הרב.

אחרי קריאת פרקים רבים בספר המאלף כל-כך, אנחנו אט-אט קולטים, כמה הדרכות החיים התורניות, מהוות מקור בריא ואיתן בשביל לקיים חיים שוטפים.

בין היתר, קובע הרב לוי, כי אסור לאדם להיכנס ל'מינוס' בבנק. הוא משתית את ההתייחסות לאסון וטרגדיה משפחתית מסוגית עקידת יצחק בידי אברהם אבינו.

הרב לוי גם יוצא חמס נגד אותם מקובלים מפריחי סיסמאות הקובעים מושבותיהם במושבים נידחים ובכך מנסים לשבות את ליבו של ההמון התמים. כך גם קובע הרב לוי כי מוסר אנושי הוא שהוביל לשואה, וכי מוסר כזה, שלא מתבסס על אידיאה אלוקית, נועד לכישלון חרוץ ואף למפח-נפש.

בקיצור: הרוצה להחכים יעלעל ב-28 פרקי הספר "באמונתך". פשוט מרתק, קולע וסוחף. ספר נוסף, אגב, בשם "במצוותיך", אף הוא בדרך. לרכישת הספר וכן שאר ספרי הרב, יש לפנות לפלא': 0527650390

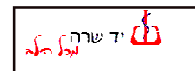
רפואה והלכה

שאלה: צה"ל טרח באחרונה בכדי להציל חיי מיידה אבנים מהשומרון. מה דעת ההלכה בכך (ב)?

תשובה:

הזכרנו בתשובה הקודמת בקצרה, כי אין בדבר משום איסור "לא תחנם", משום שיש צורך בדבר ואין כאן מתנת חנם". ראשית, יש לציין, כי המקור הינו בדברי הראשונים - הר"ן (רבינו ניסים) בחידושי התלמוד שלו (גיטין לח, ב) כבר נקט לכלל זה, ורבים אחריו.

ברם, יש להוסיף עוד מיסוד בעלי התוספות (עירובין סד, ב) שנקטו שכלל שמדובר ברעהו, מותר הדבר. ומעתה, ביחס לרשות הפלשתינית, הרי שמדובר ב"רעהו" (לא מבחינה רגשית - אלא אינטרסנטית), וכיוון שישנו אינטרס כללי משותף שמועיל ברמה העקרונית, יש להקל מטעם זה. אכן, השאלה פתוחה למושבם המבורך של קוראינו.

המדור בחסות:

פינת האיחולים

מזל"ט!

לחבר יקר, האיש והלב, ירא השם מרבים, שוקד על תורתו ומשנתו, זאבי ברלין יחי', עם ארוסיו עם שרי פרייליך תחי'

שמחה ונחת עד בלי-די!

אקטואליה / ישראל פרץ

אוטובוס 'מהדרין' תל-אביבי: חילונים מקדימה - חרדים מאחורה!

החרדי הפך היום למתויג. ללעג ולקלס. עם כמויות של נבערות וסטריאוטיפים שמציפים את התגובות ברשת, הופך ה'חרדי' למושא לשנאה. למה? פשוט מאוד: כי הוא חרדי. הביטוי "ממשלה בלי חרדים" מזכיר תקופות של גטאות והדרות. הטיימינג הוא כה מושלם: בדיוק השבוע נחשפו מסקנותיה של הוועדה המיוחדת שהוקמה ע"י משרד הממשלה בנושא "הדרת הנשים". המסקנות היו מחמירות, שלא לומר היסטוריות למדי. מאותם יפי-תקשורת לא שמענו מעולם על הקמת וועדה שתעסוק בהדרת החרדי. דומה, שהדרתו מותרת. הוקעתו לגיטימית. ויריקה עליו נתקלת דווקא די באהבה. דברו קצת, חברים, גם על הדרת חרדים שיטתית. מדוע כאן הוועדות הקולניות והמתקשרות על 'הדרות' נעלמו להן? מדוע יהיה דמם של החרדים סמוק פחות מדם הנשים?

תארו לעצמכם אתם, יקירי, אוטובוס של "מהדרין" אלטרנטיבי, כאשר את מקומם של הנשים ימירו החרדים; כשאלו האחרונים יישבו מאחור, והחילונים יישבו מקדימה, ומקומם של החרדים יודר מקדמת האוטובוס. מה על זה תגידו? הלא זה כבר מתרחש, ובכפייה, מול העיניים שלנו!

סיפור שבת: מצריים של מעלה

"היו לנו שתי שכונות במצריים. האחת בדאהר ואחריתה ברחוב היהודים. היה שם "ישיבת ערב" שנקראת הייתה ישיבת רבי שמעון בר יוחאי. הייתי מלווה את מרן הרב עובדיה יוסף בדרך - מהלך רבע שעה - מישיבת "אהבה ואחוזה" לישיבת רשב"י והיינו שונים את כל השיעור בדרך".

כך שח הישיש הירושלמי חכם חיים רודריגז, זכר צדיק לכרכה, שהלך הערב (שלישי) עם סגירת הגיליון לעולמו, בראיון שערך עם כותב השורות עבור עיתון חג הסוכות האחרון של "יום ליום".

"חכם חיים", קרו לו הכל לרב חיים, מנקה הדעה שבירושלים היהודית. מהלך הוא בצדי דרכים. סולד הוא מכבוד ויקר.

הרב רודריגז נולד במצריים בשנת תר"פ, לאביו חכם מאיר ז"ל, שהיה יגיע כפיים וסוחר בפועלו, ולאימו מרת גרסיה ע"ה. הוא התחנך על ברכי מרן הרב עובדיה יוסף. כה הוא סיפר באותו ראיון על אותם עיתים:

"היו מכבדים אותנו. פעם אחת", נזכר חכם חיים ופניו לפתע זוהרות-בוהקות, "היו מהומות בארץ, עשו במצריים מגבית למען החיילים המצריים, נגד ישראל. כשהגיעו לרב, הוא לא הרשה להם, הוא לא רצה לתת. אז אחד חצוף אחד נתן לו סטירת-לחי כפנים. הביאו אותנו לבית המשפט, ושאלו מה תפקידו הרם של הרב עובדיה, והשיבו להם כי תפקידו הוא שופט בבית הדין הגבוה, מיד נתנו לו כבוד גדול והענישו את החצוף ההוא".

"הרב עובדיה היה עומד בפרץ", ממשיך ומספר תלמידו הוותיק. "ראש המזיקים היה נחום אפנדי, שהיה רב ראשי למצריים. הוא היה מתנגד לרב שיעשה כשרות בבתי החולים היהודיים. הוא היה אומר שבשר הגויים יותר טעים, ולא הסכים שיביאו בשר כשר, והרב נלחם איתו. הרב דאג גם לסלק שוחטים שאינם יראי-שמים ולהעמיד תחתיהם שוחטים יראי-שמים. לבטח שמעתם את זה...". פונה הרב אלינו, צמאי-דבריו. מרן הרב יוסף היה מרכבי ישיבת הערב "אהבה ואחוזה", בראשה עמד חכם אהרון שווקה. "הוא לימד אותנו שלוש שנים - מסכתות גיטין, קידושין וכבא בתרא. בשבתות היה מלמד אותנו הלכות איסור והיתר ביורה-דעה". לפי הרב, למדו בישיבה "עיון" לצד "בקיאות", ובהפסקות היו לומדים "הלכה". כן היה הוא דורש בישיבתנו "אהבה ואחוזה" כליל שבת אחרי ערבית ומזוהר את העם שלא יהינו להדליק חשמל. הוא אמר שהוא מוכן להישבע בציבור שאין הבדל בין חשמל לאש בשבת. הוא גם היה מעמיד תלמידים הגדולים שיימדו תינוקות של בית רבן כליל שבת, והוא עצמו אף היה עובר בכיתות כדי לחזקם בזה. איי איי איי" נאנח הרב, זכרונו לברכה, שוב באנחת ערגה וכמיהה לימים אלו. ייזכר הוא הרב רודריגז לטוב בשקידתו הבלתי-נלאית ובפניו ש ה פ י ק ו ז י ו ת ז י ר . ת . ג . צ . ב . ה .

כמידי מוצ"ש 'מברכים', נתכנס גם במוצאי השבת הקרובה - פרשת ויקהל-פקודי - לערב חיזוק, ניגונים וכיסופים בדרך ידידינו וחברינו ר' ישראל מונק ז"ל. האירוע יתקיים בשעה 8:30, בבית הכנסת 'בורוכוב', שכונת הבורכים, י-ם. נ. ב. כיבוד חלבי עשיר במקום.

"הקבר של הצדיק קדוש - אין בו טומאה?!"

אבישי פרי נקלע לסיור של תיירים שפקדו את ציון שמעון הצדיק בבירה, אותו ניווט מדריך-הטיולים בוריס משכונת קטמון בעיר, והוא התבקש על ידו לשוחח עימם. מה הוא אמר להם? ** הקשיבו הקשיבו

60 התיירים היהודים שהגיעו בשבת האחרונה לפקוד את ציונו של שמעון הצדיק בשכונה היהודית הירושלמית נתקלו בכתף חמה. "אתם לא תיירים. אתם 'משלנו'", קבע חסיד ברסלב בפני אחד מגלויי-הראש, תוך שהוא טופח בגבו בחיבה.

אחרי שאלו, תושבי המרכז, האזינו ברוב-קשב לדברי מדריך-הטיולים בוריס, תושב שכונת קטמון, שהביא ציטטות שונות המיוחסות לכהן הגדול, פנה אליי המדריך בבקשה שאמסור מספר מילים בפניהם, ונענית לבקשה.

"ראשית-כל, אני מעריך את הדברים שהשמעת", הסברתי לו פנים ודברים. "שכן, ישנם מדריכי-טיולים שמתיימרים להוות, לפחות לשעה, ל"פרשני-תלמוד" ולפרשן, לפי רוחם, את דברי בעל הציטטות החזליו"ת. אתה, לעומתם, הבאת את הדברים באוטנטיות. בלי לנגוע, ועל-כך ראוי הינך לשבח". בוריס השתומם כלא-מבין. "ברור הוא, ברור שלא אנגע. אלא מה?". "לא כל-כך ברור", השבתי מידי. "הלא ישנם כאלו שכמותך שכן נוטלים את מושכות פרשנות התלמוד. עובדה".

כשאחד הנוכחים, ניסה להבין מה העיוות בפרשנות סתמית לציטטות חז"ל, השבתי: "כמו באוניברסיטה, מי שלא לומד את העניין, לא יכול להביע עליו דעה. צריך כלים, בכדי לשלוט בדבר ולנסות להביע עליו דעה נאותה". המאזינים הנהנו. מסכימים.

"אין חוויה רוחנית קדושה מזו", פתחתי בדברים, "להגיע לקבר שמעון הצדיק. אתה חש אווירה מיוחדת שאין דומה-לה", שיברתי אזננים בלא-מילים. "אחר שאתה מגיע פעם ופעמיים למקום, אתה לא מסוגל להפסיק. באווירת הפורים, זה נראה אווירה משכרת. אין מילה אחרת לתאר את החוויה. שמעון הצדיק שימש כהן-גדול בבית המקדש - מעוז הקדושה של האומה, ומכאן גם הכוח לשאוב קדושה ממקום קבורתו".

"קבר זה טומאה, הלא?!", תהתה אחת המאזינות. "ישנה דעה כי קברי צדיקים אינם מטמאים", הודעתני במענה. "לפיכך, כלל לא בטוח שכאשר מדובר בקבר של צדיק, שורה בו טומאה". אז תודה לבוריס האציל ולקהל המטיילים הנחמד שבא עימו.

אחי, עצור רגע!

יש לך משהו שמעיק לך בלב? היית רוצה לאחוז את המגאפון שלך ולהכריז ברמה הכרזה שאלו שם בחלונות הגבוהים ישמעו אותה טוב טוב?

זה המקום! גיליון "פרש"י{ת השבוע" מזמין כל אחד מכם להביע את דעתו בצורה המיטבית והלוהטת ביותר! כי אם לא עכשיו, אימתי?!